

СЪБТУЛКА

Гората тихо пѣеше. Лекъ вѣтрецъ я люлѣеше и тя напѣваше нечути пѣсни за ония дни, когато само тя е служила за убѣжище на горскитѣ чеда.

Нѣкой въздѣхна и сякашъ ни събуди отъ сънъ. Пихме още по еднажъ водица и се върнахме на полян-

Хайдушкото кладенче

ката, наскубахме трева, накрѣшихме клони и букова шума, постлахме и легнахме. Гората пѣеше и ни приспиваше, а златнитѣ звездички, трепкаха надъ насъ и ни шепнѣха:

— Лека нощъ!
Лека нощъ!...

Утро въ Балкана

Преди зори
усѣтихъ жажда.
Досѣтихъ се за

любеницата. Потърсихъ я, нѣма я. Поразровихъ огъня, турнахъ дърва и той пламна. Потърсихъ пакъ любеницата и намѣрихъ отъ нея само една коричка. Сѣтихъ се, че магарето ни е сторила тая шега. Огледахъ се наоколо, магарето нѣма. Събудихъ дѣдо Ангела.

— Тука е, вълци го яли!... Три пѣти го вързвахъ нощесъ и тритѣ пѣти преяжда вжжето!... Лошо добиче, изяло е и любеницата!—отговори той.

А магарето спокойно си пасѣше на края на полянката.

Събуди се цѣлата дружина. Скочиха всички и почнаха да търсятъ кой сламената си шапка, кой дрехитѣ, кой обувката, разхвърлени снощи по полянката. Единъ отъ другаритѣ изпищѣ като оживенъ... Ризата му нѣмаше. Снощи я хвърлилъ на дървата да съхне, а сега я нѣма!...